

VIDA GERGELY

Hártya

Nincs sok teendőm.

Olykor sebességet váltok,
jó az út. Kint száraz hideg, -13,
nincsen úttestre fagyott nedvesség,
itt-ott a porhó vékonyka mintázatai,
főleg a széleken.

A rádió, bárhol is hallgatjuk,
egész nap mondja, hogy vigyázzunk,
de nem egészen érteni, mire.
Most nem szól, de nem árt egy kis óvatosság,
a lelkiismeretet edzésben tartani.

Kabátok surrognak, talán egy mozi nézőterén.
Talán a végfőcím pereg, mert mindenki kapkod.
Ha visszapillantánék, ott lenne két gyerekülés,
esetleg gyerekek, nő. Szoronkodnak, az első ülésen
táskák, kabátok. No meg üdítőspalack.

A katalógus korábbi tételei kiesnek, hiába csámcsog
rajtuk az agyam, akár egy rágógumin.
Egyet-egyet kifújok, da hamar elpattannak.
Nem pótolhatók egykönnyen, pedig szó van elég.

A ventilátor második fokozaton fújja a meleget.
Bal karom az ablaküvegnek ékelve könyökben,
a kormányt is ezzel a kézzel tartom.
Elég így, kényelmesen haladok, a műszer szerint
kint -14. Döbbenetes, mennyicske az,
amennyi elválaszt ettől.

